

RADEK GAJDOŠÍK V

SMYČKA

NARUŠILI KLID DÁVNÉHO PŘÍZRAKU

A HAGEN NEODPOUŠTÍ.

xyz

Smyčka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Radek Gajdošík

Smyčka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

RADEK GAJDOŠÍK ^v
SMYČKA

NARUŠILI KLID DÁVNÉHO PŘÍZRAKU

A HAGEN NEODPOUŠTÍ.

xyz

Chcete, aby příběh této knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Radek Gajdošík, 2026
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-7028-2
ISBN e-knihy 978-80-267-7069-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-7070-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-7066-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Legenda o Hansi Hagenovi znovu ožívá!
Otázkou je, zdali někdy byla mrtvá...*

PŘEDMLUVA

Mytické postavy, pohádkové bytosti a různá strašidla provázejí lidské dějiny snad od nepaměti. Na všechno pak dohlíží – lépe řečeno po dlouhá staletí dohlížela – starověká božstva. Řecký Olymp, skandinávský Ásgard či římský Pantheon – toť skromný výčet sídel těch v Evropě nejznámějších. V pověstech každého národa se ale krom jejich pohanských bohů vyskytují i mnozí další prazvláštní tvorové:

Norským královstvím se potulují nevrlí trollové, hlubiny temných a neprostupných hvozdů v Rusku obývá odpudivá baba Jaga, jedno z největších skotských jezer brázdí věhlasná lochnesská příšera a ve skříních či pod postelemi německých a britských dětí se čas od času ukrývá Butzemann, potažmo jeho anglický protějšek Boogeyman.

Následující plejáda strašáků a přízraků se „táhne“ Starým kontinentem jako příslovečná červená nit. I v naší malé zemi se proto pověsti a pohádky hemží kdejakými hasrmany, polednicemi, jezinkami, bludičkami, skřítky, draky, vlkodlaky či hejkaly.

Takřka každý hrad nebo zámek „obývá“ nějaké strašidlo – bezhlavý rytíř či bílá paní – jež se po nocích prochází po cim-

buří, po chodbách a po sklepeních, kde děsí zbloudilé pocestné a nezvané návštěvníky.

Tyto přízraky často mívají i svá jména. Jejich výčet by nejspíš stačil na samostatnou knihu, takže zde vzpomeňme jenom některé z nich.

Snad každý z nás někdy slyšel o Markétě z Hardegga – neboli Bílé paní z Jindřichova Hradce, která podle legendy i po své smrti urputně dohlížela na tradici vaření medové kaše pro chudé.

Díky kinematografickým výdobytkům z dob socialismu – jimiž se bavíme dodnes – jsme stejně tak dobře obeznámeni i s existencí naší asi nejznámější bílé paní Perchty z Rožmberka či legendárního pražského golema, kterého – jak známo – „stvořil“ židovský rabín Löw.

O všech těchto přeludech a mytických bytostech, vycházejících ze skutečných historických postav, nám už jako malým dětem vyprávěli rodiče a o některých z nich jsme se dokonce učili i ve škole v hodinách dějepisu. Není divu, vždyť ve většině případů se jedná o příběhy staré, mající původ v dobách dávno minulých.

Tak kupříkladu již zmiňovaná Markéta z Hardegga žila ve 14. století, paní Perchta obývala rožmberská sídla o sto let později a rabín Löw pracoval na golemovi za vlády císaře Rudolfa II. ve století šestnáctém. Za ta dlouhá léta se nám tudíž vryli pod kůži, a třebaže v jejich nadpřirozenou existenci dneska už nikdo nevěří, stali se součástí naší kultury.

Málokdo z nás ovšem tuší, že existuje i jedno novodobé a k tomu ryze české strašidlo, přestože nese jméno typické pro naše západní sousedy. Stejně jako hastrmani, víly a hejkalové i ono na mnoha tvářích vzbuzuje úsměv a nostalgii. Kupodivu se ale mezi námi najdou i tací, kteří při vzpomínce na něho trnou

hrůzou. Až donedávna totiž měla legenda o Hansi Hagenovi sílu, jež přinutila nejednoho protřelého a nebojácného trampa vzít nohy na ramena a s křikem plným děsu spěšně opustit tábořiště.

Stejně jako v ostatních případech se ale ani u této pověsti již nejspíš nikdy nedopátráme přesného okamžiku jejího vzniku. O to více otázek nás však může v souvislosti s ní napadnout:

Existoval vůbec někdy nějaký Hans Hagen? Je na celém tom vyprávění, popřípadě na některé z jeho obměn, alespoň trochu pravdy? Jestliže není, kdo a kdy si tento přízrak vymyslel a co ho k tomu vedlo? Chtěl kupříkladu svým napínavým a hrůzostrašným povídáním přimět nějakou krásnou dívku sedící u táborového ohně, aby se k němu strachy přivinula? Nebo snad onen neznámý pohádkář zamýšlel svými příběhy ohromit kamarády? A co když někdo potřeboval, z čistě podvratných či dokonce nezákonných důvodů, udržet náhodné kolemjdoucí co nejdále od místa svého úkrytu?

Ať už jsou odpovědi na tyto otázky jakékoliv, nic nemění na skutečnosti, že historky o fantómovi potulujícím se po okolí Mořiny ani po padesáti letech stále ještě nevyčpěly.

Kdykoliv si na něho vzpomenete, přeběhne vám mráz po zádech. O to hůř vám bude, stanete-li zrovna na dně lomu obklopeného hlubokými lesy, a zatímco se budete dívat do chřtánu tmavé štoly před sebou, nad hlavou vám zašustí něčí kroky...

Pohlédnete vzhůru, ale nikoho tam nevidíte! Sám jsem to zažil a do smíchu mi tehdy opravdu nebylo!

Na druhou stranu – kdo ví, zda si v životě nejsme takovými Hansi Hageny či jinými strašáky nejčastěji my sami!?

AŤ TAK ČI ONAK, NA JEHO GONG RADĚJI NIKDY NEZVOŇTE!!!
Mohlo by vás to setsakramentsky mrzet...

PROLOG

NA POKRAJI ŠÍLENSTVÍ

přízrak

Zbédovaný starý muž klopýtal tmou. Křičel, kvílel jako poraněné zvíře! Jeho bolestivé skřeky se odrážely od nízkého stropu a jako by ho stále více přikovávaly k rozbahněné zemi. Chvílemi mu dokonce připadalo, že se ho do ní pokoušejí zadupat. Proto raději pokračoval po čtyřech. Na druhou stranu, jeho hlas alespoň na okamžik překřičel všechny ty ostatní, které se snažily ukrást jeho duši a odnést ji hlouběji do podsvětí. Tam ji chtěly mučit za vše, co za ty dlouhé roky napáchala.

„NÉÉ! JÁ VÁM JI NEDÁM! JE MOJE! VYPADNĚTE! SLYŠÍTE?! VYPADNĚTE!“ křičel jako smyslů zbavený.

Vyskočil a znovu se dal na útěk. Minul odbočku vpravo, potom druhou i třetí. Stále však čekal na tu jednu – na opačné straně. Tu, která bývala pokaždé někde jinde. Někdy ji ani nemohl najít a nekonečným labyrintem podzemních chodeb jen tak bezcílně bloumal.

„Tady je!“ hlesl najednou s úlevou.

Jeho mysl ovšem zasáhla ozvěna, v níž jeho trýznitelé vítězoslavně opakovali tutéž větu:

„Tady je! Tady je! Tady je!“

„VYPADNĚTE! TO JE MŮJ DOMOV, JENOM MŮJ, A JÁ VÁS DO NĚHO NEPUSTÍM!“

„Táhněte ke všem čertům,“ vybízel své pronásledovatele v naději, že ho alespoň na chvíli nechají o samotě.

Zahnul a o pár metrů dále ještě jednou. Potom proběhl krátkou vlhkou štolou a sáhnul na dobře mu známý „plačící“ zával. Odházel stranou hromadu kamení i za ní naskládané dřevěné kůly a přešel na druhou stranu. Těžce se dobelhal až ke zdi na opačném konci jeskyně, kde se s úlevou sesunul k zemi. Seděl opřený o skálu a zhluboka oddychoval. Obvyklá bolest hlavy snad tentokrát nestála ani za řeč, neboť jeho nitro znovu zaplavil blahodárny klid a pokoj. Po jeho nepřátelích tak po dlouhé době nezůstala nikde ani stopa. Všude vládlo jen hrobové ticho, po kterém se mu dlouhé měsíce – ba možná dokonce i roky – stýskalo...

Obvykle jich bývalo v chodbách plno a doráželi na starce téměř na každém kroku. Někdy byly jejich hlasy klidné a tiše k němu promlouvaly. Jeden z nich měl obzvláště rád. Ten líbezný ženský hlas mu zpíval tklivé písně, jež se hluboce dotýkaly jeho zkroušeného srdce. Většinou však na něho pronásledovatelé pokřikovali a nabádali ho, aby dělal hrozné věci. Starý muž raději pokaždé začal sám hlasitě halekat, zpívat či se jen tak bláznivě smát. To vše proto, aby zrůdy uvnitř své hlavy přehlušil.

Na onu pěvkyni ovšem již řadu týdnů nikde nenarazil, přestože ji hledal takřka všude. Chyběla mu! Nevěděl, zdali ho opustila, anebo se v hlasitém řevu ostatních její líbezný hlas ztrácí. Smutný stařec se náhle strachy roztrásl. *Možná, že ji ty bestie zardousily, pomyslel si. Udělají vše, jen aby mi nedopřály chvílku klidu a potěšení.*

„ZRŮDY!“ zakřičel.

Ve stejném okamžiku by se ale nejraději propadl do země. Uvnitř svého doupěte se vždy snažil chovat co nejtišeji, neboť za žádnou cenu nechtěl vyzradit jeho polohu. Nyní uvažoval, zda se má pokusit svůj výkřik polapit. *I kdybych uspěl, řekl si, stejně by mi dříve nebo později znovu unikl. A kdo ví? Třeba mě tentokrát neslyšely...*

Seděl a napínal uši do všech stran. Kolem však stále vládlo jemu vzácné hrobové ticho. Kdesi v dáli tiše kapala voda a pištěl netopýr.

Kde ses tady ksakru vzal? Do mého brlohu přece nikdo nesmí! Ani okřídlené krysy... Já tady chci být úplně sám! Je to moje místo, jenom moje, horlil stařec ve svém nitru.

U vstupu do doupěte náhle zaslechl podivný šelest. Zarazil se. Neodvažoval se ani nadechnout. Jsou to oni? Objevili mě? Šramocení se blížilo! Nejprve se jednalo jen o jakési nesrozumitelné mumlání. Neustále ovšem sílilo. Rozrůstalo se jako masožravá rostlina, jejíž ostatné výhonky se klikatí po podlaze vstříc své další oběti.

„Konečně jsme tě našli! Chyběl jsi nám.“

Hlasy se znovu zlověstně překřikovaly. Musely jich být tisíce!

„NE! VYPADNĚTE! NECHCI VÁS TADY. TO JE MŮJ DOMOV! VÁM PŘECE PATŘÍ CHODBY OKOLO, PATŘÍ VÁM LOMY, PATŘÍ VÁM CELÝ SVĚT!“

Odpovědí na jeho spílání a prosby mu ale byl jen táhlý strach nahánějící smích.

„My chceme tebe! Jsi náš druh, náš přítel. Toužíme po tobě! Toužíme po tvé duši...“

Vyděšený stařec cítil, jak se po něm vetřelci sápuou... Drželi ho za kotníky a urputně se drali vzhůru. Snažil se je ze sebe setrást,

ale bezúspěšně. Byli stále výš a výš. Nevěděl, co si počít. Plný beznaděje si z hlavy škubal chomáče bílých vlasů a rozhazoval je kolem sebe. Následně si do obličeje zaťal své dlouhé nehty a pomalým pohybem směrem dolů si do krve drásal svařetelou kůži. Doufal, že je jeho bolest odežene pryč.

Neodehnala. Na tvářích mu vyrážely krůpěje potu, jež se mísily s jeho vlastní krví. Tento odporný koktejl mu stékal přímo od úst. Zhnusení stařec pojednou divoce vykřikl! Vetřelci ho na okamžik opustili, aby se vzápětí vrátili a o to zuřivěji se na něho znovu vrhli.

Zoufalý muž vytáhl z holínky svůj starý rezavý bajonet. Chvilí na něj tupě zíral a nakonec si ho přiložil k zápěstí. *Stačí jenom přitlačit, lehce zatáhnout a budu mít jednou provždy klid*, pomyslel si. Hned nato se skutečně říznul! Ucítil, jak nerovné ostří proniklo skrz kůži a z rány mu vytekly první kapky krve.

NE! Svou duši vám rozhodně tak lacino neprodám, rozmyslel se v posledním okamžiku. *Mám tady přece poslání!*

Odhodil krví potřísněný bajonet na zem a uchopil kámen ležící poblíž. Vyskočil, rozpřáhl se a veškerou silou jím mrštil o skálu. Kámen se roztříštil na nespočet malých kousků.

Vetřelci, ve strachu z hrozivé odplaty rozzuřeného protivníka, umlkli a tiše se vytratili.

Starý muž zvedl ze země svou rezavou dýku, otřel ji do kalhot a schoval zpátky do holínky. Vítězoslavně se rozesmál. Jeho prapodivný smích, znějící jako ptačí zpěv, se skřehotavě nesl podzemím v okolí Mořiny...

KAPITOLA PRVNÍ

ZÁVOJ NEKONEČNA

František a Johana

Přestože mělo co nevidět začít svítat, venku stále ještě panovala tma. Rozespalý mladík uchoпил kovové madlo a otevřel dveře. Hlasitě zavrzaly. *Někdo by je měl promazat, anebo ještě líp – vyměnit*, řekl si a rozhlédl se okolo sebe. Nádražní hala byla tmavá a v tuhle hodinu téměř liduprázdná. Pouze v jednom vzdáleném rohu na lavičce seděl nějaký muž a hlavou se opíral o zeď. Nejspíš velmi tvrdě spal.

Šestadvacetiletý František, oděný do maskáčových kalhot a černého trička, přistoupil k pokladně a pozdravil. Za přepážkou seděla korpulentní dáma, kterou přítomnost cestujícího v tuto časnou ranní hodinu zaskočila. Dle ženiných zarudlých unavených očí František usoudil, že by nejraději byla úplně někde jinde – doma v posteli. Koneckonců i jemu se chtělo ještě spát. Dnešního dne ho ale čekala dlouhá cesta, a proto musel brzy vstávat.

„Kampak to bude?“ sykla nevrle pokladní.

„Do Berouna!“

Žena za přepážkou chvíli ťukala do počítače...

„567 korun.“

Na panelu za okýnkem se objevila stejná částka. Mladík zaplatil, vzal jízdenku, strčil ji do kapsy a odešel si sednout. Shodil ze zad svou po okraj naplněnou krosnu a postavil ji na dřevěnou lavici hned vedle sebe.

Krátce nato vkročil do nádražní haly mladý, na první pohled nesourodý, pár. Jelikož František neměl zrovna nic lepšího na práci, upřel k němu svou pozornost. *Ještě bych si mohl na chvíli zdřímnout*, uvažoval. Tuto myšlenku však raději zapudil, poněvadž nechtěl promeškat svůj dnešní spoj. Nestalo by se mu to poprvé, neboť v dobách, kdy pravidelně cestoval městskou hromadnou dopravou, zaspal hned několikrát. Místo aby vystoupil na zastávce před domem, nejednou procitl až na druhém konci města. A to do něho musel občas šťouchnout i samotný řidič autobusu.

Mládežníci přistoupili k přepážce. *No to si ještě užijete*, problesklo Františkovi hlavou při vzpomínce na paní pokladní. Nemýlil se, jen o chvíli později se s ní skutečně začali o něčem přít. Popudlivý chlapec zničehonic vztekle praštil do okýnka, načez vulgárním výrazem prořízl ticho prázdného dosud spícího nádraží. Poté se otočil a odešel k nástupištím, dívka cupitala za ním. Zakrátko se zvedl i František a zamířil stejným směrem...

Podchod za lítačkami s mléčnou skelnou výplní se již léta nezměnil, stejně jako vlastně celé nádraží. Stěny koridoru „zdobily“ bílé lesklé kachle a podlahu pokrývaly čtvercové tmavě hnědé dlaždice. Obojí bylo na mnoha místech omlácené, posprejované, počmárané, a jak se zdálo, i potřísněné močí. Tuhle hroznou díru vedoucí k vlakům si František pamatoval z dětství. Nedokázal pochopit, že ve městě čítajícím takřka osmdesát tisíc obyvatel napravili nádraží už po dlouhá desetiletí.

Na mysli mu přitom vytanulo Hlavní nádraží v Praze a všechna tamní nástupiště, která ve svých představách porovnal se čtyřmi kolejemi tady. Uvědomil si, že kdyby zdejší nádražní budovu – jak bylo před pár lety v plánu – opravdu zbourali, asi by se toho zase tolik nestalo.

Minul pár na zdi načmáraných oplzlostí, nad nimiž se poušmál, a začal pomalu stoupat po schodech směrem k nástupišti číslo 2. Shora k němu doléhal značně nepříjemný a panovačný hlas. *Zcela jistě patří tomu chlapci, který před chvílí vztekle bušil do přepážky*, pomyslel si František a na hlasitého neznámého si udělal názor ještě dříve, než stačil vyjít po schodech až nahoru.

Zatímco chlapcova společnice se chovala tiše, dalo by se říct až podřízeně, on všechna svoje moudra vytruboval do širokého okolí. František ho zpražil pohrdavým pohledem a zamířil na druhou stranu nástupiště. Sotva osmnáctiletý neurvalec si však nově příchozího cestujícího nevšiml a dále hulákal na celé kolo...

Konečně! Po kolejích se blížila záchrana. Jak se za malou chvíli ukázalo, nejen pro Františka, ale i pro onu nebohou dívku. Ta zanechala svůj otravný doprovod na nástupišti a do vlaku nastoupila sama. František plánoval na opačné straně vagónu udělat totéž. Nejprve ovšem musel pomoci ven jedné stařence.

„Počkejte, pomohu vám!“

„To byste byl tuze laskav, mladíku!“ usmála se.

Ačkoliv se jednalo o starou paní – odhadem něco kolem pětiosmdesáti – měla svým způsobem vcelku mladistvý pohled. František její milý úsměv opětoval. Podal babičce ruku a pomohl jí ze schůdků.

Žena mu znovu poděkovala a ve chvíli, kdy se vlak rozjel, mu dokonce zamávala. Františkovi připadalo, že spatřil v jejích

zelených očích slzy. *Asi ji dojalo, že jsem jí pomohl, pomyslel si s hřejivým pocitem u srdce. No jo, mladí jsou dneska hrubí a obzvláště ke starým lidem se chovají, jako by byli na obtíž.*

Jakmile však pustil milou a usměvavou stařenku ze zřetele, znovu si vzpomněl na onu ustrašenou dívku. Ta nyní seděla jen o pár kupé dále. Mladík chvíli přemýšlel, zda by si s tou chudinkou neměl promluvit.

Třeba jí to ale vyhovuje, zamyslel se a pobaveně si vzpomněl na událost, které se stal před lety svědkem. Tehdy na ulici nějaký nevalně vyhlížející muž zle urážel ženu obdobného vzezření. Vřískal na ni, div ho nebylo slyšet na opačném konci města. Jednomu kolemjdoucímu se zkroušené nebožáčky zželelo a zastal se jí. Nevděčnice se ovšem na něho sprostě obořila a překvapeného pána vyzvala, aby se do jejich rodinných záležitostí nepletl a táhnul, odkud přišel. Tolik vulgarit pohromadě jako tenkrát, pak František snad už nikdy neslyšel...

Abych od ní náhodou taky jednu neslíznul, pomyslel si a svůj nápad promluvit si s dívkou raději zapudil. Navíc byl pořád ospalý a jen o čtyři zastávky dále k němu měla přistoupit Johana. Potom už se určitě nevyspím, pokračoval ve svých úvahách...

Otevřel dveře prázdného kupé a vešel dovnitř. Shodil z ramen svou naditou krosnu nabalenou na týdenní vandr a šoupl ji do police nad sedadlem. Zavazadlo dopadlo na kovový regál, který hlasitě zaskřípal, div se nevytrhl ze stěny. Ne že by snad Františkova krosna byla tak těžká, to jen police nebyla zrovna v nejlepší kondici – koneckonců podobně jako celý vagón.

Mladý muž se rozhlédl kolem sebe. Přestože necestoval vlakem již bezmála deset let, od jeho posledního železničního dobrodružství se očividně zase tolik nezměnilo. Počmáraná zrcadla po obou stranách kupé, kovové žebrované police nad nimi, pod

stropem podlouhlé zažloutlé světlo a u okna plechový olezlý koš. S výjimkou novějších sedadel se zbytek přepravního kupé jevil původně – a co hůř – odpudivě.

Pestrobarevné sedačky sice vyhlížely o něco lépe než jejich dobře známé předchůdkyně, potažené vínově červenou koženkou, ale i ty měly nejlepší časy už dávno za sebou. Na mnoha místech byly ošoupané a prosezené, jedna z nich se dokonce již začala trhat.

Mladík pohlédl do zrcadla na protější stěně, ve kterém uviděl mimo jiné i odraz zrcadla za sebou. Jeho zarostlý obličej se tak v obou skleněných tabulích pravidelně střídal s jeho umaštěným culíkem, dokud se obojí ve stále se zmenšujících odrazech nakonec úplně neztratilo. Ukázka nekonečna v praxi vrátila Františka zpátky do jeho dětství, přesněji řečeno si připomněl jednu píseň, která se tomuto jevu věnovala.

Na její jméno, natož na přesné znění této dětské písničky, si ovšem nemohl za nic na světě vzpomenout. Během svého pátrání v paměti, kde asi byly všechny podobné zážitky uložené pěkně pospolu, si znenadání vybavil jednu dávnou televizní relaci. Ani jejím názvem si ale nebyl až tak úplně jistý.

„Magion! Anebo že by to byla Vega?“

Na co si však vzpomněl naprosto přesně, byl vousatý moderátor, vedle kterého ve studiu stála malá televize. Na první pohled nic zvláštního. Pozorný divák – jímž František už tehdy bezesporu byl – si ale mohl povšimnout, že se v přístroji vedle kníratého pána vysílá zcela totožný obraz, který mají možnost vidět i diváci na svých přijímačích. Stejně studio, stejný moderátor, stejný stolek – a na něm samozřejmě stejný televizor, ve kterém se vše dokola opakuje. Čistě teoreticky až donekonečna, jenomže stále menší a menší...

Tehdy však, na tom československém černobílém televizoru značky Tesla s rozmazaným obrazem, těch „opakování“ zase až tolik nebylo. *To dnešní barevné přístroje s ultra vysokým rozlišením by mi umožnily nahlédnout pod roušku nekonečna o poznání hlouběji*, pomyslel si František.

Již tenkrát si zvědavý hoch představoval, jakpak by to pod tímto závojem vypadalo. Stále se zmenšující televizor, jenž by v jednom z opakujících se výjevů nebyl větší než lidská buňka, a jen o pár cyklů později obličej moderátora, který by se mohl směle měřit se samotným atomem. K jeho sledování by byl zapotřebí mikroskop anebo alespoň pořádná lupa... *No jasně, lupa! Co mi to jenom připomíná*, snažil se vzpomenout si mladík.

Podobná myšlenka ho napadla i teď, když hleděl na svou opakující se a stále se zmenšující tvář. I v těchto dvou zrcadlech se rozprostírala tatáž pomyslná rouška, za kterou svýma krátkozrakýma očima nedokázal nahlédnout. Naivně nakláněl hlavu ze strany na stranu a ještě bláhověji se snažil zaostřit do opakujících se dálek za zrcadly.

Stejně mu to celé přišlo jako pěkná hloupost. Na základce nekonečno znázorňovali pomocí ležaté osmičky a na střední škole se k tomu přidaly ještě limity. V běžném životě zcela nepoužitelná věcicka, takže ji František zase hodně rychle vypustil z hlavy. Jediné, co si proto zapamatoval, byl výpočet neznámé blízkí se nule. Výsledkem této operace nebylo nic jiného než právě imaginární nekonečno. Učitel vše znázornil grafem, ve kterém se výsledná křivka blížila k nule, ale v žádném bodě se jí nikdy nedotkla. Vlastně se jí nakonec přece jen dotkla... V nekonečnu!

Prdlajs v nekonečnu, i když se tehdy František snažil s verzatilkou a křivítkem sebevíc, nikdy nedokázal dojet ani na ko-

nec papíru. A tady ve vlaku, a vlastně i tehdy v jejich černobílé televizi, to nikdy nekončící nekonečno najednou nabralo zcela jasný a naprosto konečný rozměr. *Teorie holt nikdy nemívají se skutečným životem mnoho společného*, pomyslel si mladík. *Téměř pokaždé se totiž objeví nějaký závoj či hrana papíru, která nakonec vše rozetne.*

S rozevlátými představami o ležaté osmičce se František posadil a opřel si hlavu o studené okno. Venku začínalo svítat. Zavřel oči a vzpomínal na písničku, jež se mu nyní znovu vkrádala do mysli. Byla hodně povedená – ostatně jako všechny písničky pánů Svěráka a Uhlíře. Jakpak to ale jenom bylo?

*Na staré krabici od čaje
vidím japonskou paní,
která velice krásná je,
lupou dívám se na ni.*

*Paní má ve vlasech jehlici,
přichází odněkud zvenčí
a v ruce nese tu krabici,
jenomže o něco menší.*

*A na té krabici od čaje
vidím japonskou paní,
která velice krásná je,
lupou dívám se na ni...
Paní má ve vlasech jehlici,
přichází odněkud zvenčí
a v ruce nese tu krabici,
jenomže o něco menší...*

František si potichu notoval dávno zapomenutou melodii,
kterou bezmála dvacet let neslyšel...

Znenadání ho však kdosi šťouchl do ramene.

„VSTÁVEJ, Šípková Růženko!“

KAPITOLA DRUHÁ

„PAN NEZNÁMÝ“

mjr. Marek Koutný

Markovi Koutnému se na ruce, stejně jako každé ráno ve 4:30, rozechvěly hodinky. Probudil se! Ještě chvíli však mlčky ležel v posteli a rozmrzele rozjímal nad prací, ze které byl již dlouhé roky nešťastný. Ze všeho nejvíc ho ale ničilo to brzké vstávání. *Ostatní si v klidu spí a já se v tuhle nekřesťanskou hodinu den co den plahočím do zaměstnání, pomyslel si. Kdyby už alespoň svítilo slunce. Nyní uprostřed zimy je ovšem pořád tma jako v pytli. Dokud se člověk nepodívá na hodiny, ani neví, jestli bude vstávat za pět minut, nebo až za pět hodin. Jo v létě, to je panečku jiná... To víš, že můžeš ještě nejméně hodinu až dvě chrnět.*

Rozespálý muž se posadil, protřel si slepené oči a tiše se protáhl. Snažil se, aby neprobudil manželku, jež se teprve před pár hodinami vrátila domů a nyní vedle něho zhluboka oddychovala. Zlehka ji pohladil po vlasech a neochotně sesunul nohy z postele. Vlastně jen jednu nohu. V tom druhém případě se jednalo o robotickou protézu, která však byla s jeho zmrzačeným tělem pevně spjatá a od skutečné končetiny takřka k nerozeznání.

Zvedl se a pomalu vykročil ke dveřím ložnice. Na chodbě se u podlahy rozsvítila řada tlumených LED diod osvětlujících

cestu na toaletu. Marek si proto každé ráno připadal jako le-tadlo naváděné na přistávací plochu.

Jelikož se mu nechtělo „mířit“, posadil se na záchodovou mísu, kterou osvětlovalo jemné namodralé světlo. Prkýnko krásně hřálo a jeho sen mohl ještě během vykonávání ranní potřeby zlehka doznívat.

O čem se mi vlastně zdálo? Bezpochyby něco o práci, rozjímal. Major Koutný v noci „pracoval“ často. Mnohé zapeklité případy mu nedávaly spát a zatěžovaly ho – třebaže v dosti pokroucené podobě – i potom, co usnul. Ve svých snech nejednou naháněl různá bizarně vyhlížející monstra, nebo naopak ona honila jeho. Škoda, že mi ty noční „přesčasy“ nikdo nezaplátí, pomyslel si. V opačném případě už bych byl v pořádném balíku...

Přesně mířený proud teplé vody a horkého vzduchu ho vrátil zpět do reality. Automatická toaleta se postarala o vše potřebné, a tak jedinou Markovou starostí zůstalo správně si natáhnout kalhoty od pyžama.

V kuchyni se jako obvykle již svítilo. Dům rodiny Koutných měl totiž po dvaceti letech společného „soužití“ itinerář svých obyvatel takříkajíc v malíku. Jelikož předpokládal, že další pánovy kroky povedou právě sem, nachystal vše potřebné. Místností se linula tichá hudba, vůně čerstvě uvařené kávy a dozlatova opečených topinek vábila k jídelnímu stolu. Křupa-vý chléb stačilo jen namazat...

Tuhle ranní proceduru, ač byla jednoduchá a stála jen pramálo úsilí, major Koutný z duše nenáviděl. Ze všeho nejvíc mu ale vadila ta dnešní – pondělní, jejíž obdobu bude muset protrpět ještě čtyřikrát, než konečně přijde další víkend. K Markovým ranním zvykům obvykle patřilo i pročítání nadpisů událostí, ke kterým došlo, zatímco spal.

Usrkáváje svůj ranní životabudič si však e-panelu s novinami tentokrát vůbec nevšiml a raději se pohroužil do sebe. *Nejprve budu muset zajet do nemocnice a zahájit vyšetřování případu, který jsem si přidělil teprve včera večer,* pomyslel si. Ačkoliv svou kariéru vyšetřovatele pověsil už před lety na hřebík, rozhodl se, že tuto kauzu převezme a zavzpomíná na staré „zlaté“ časy.

Po snídani si vyčistil zuby, oblékl se a zamířil do suterénu, kde na něho ve vyhřáté garáži čekalo zaparkované vozidlo. Nastoupil, položil aktovku na sedadlo a otiskem palce se identifikoval na středovém ovládacím terminálu. Dveře se za ním se zasyčecím zavřely. Vůz majitele uctivě pozdravil a požádal o potvrzení místa určení. *Kraksna jedna rádoby inteligentní,* rozohnil se v nitru Marek. *Kam bych asi tak o půl šesté mohl jet?*

Vrata garáže se otevřela a automobil vyrazil do světa. Pasážér, uvelebený na zadní sedačce, se otočil a oknem pohlédl na svůj dům. Vrata se pomalu zavírala. Kdyby tomu bylo jinak, vůz by ho o případném problému jistě informoval. Absolvent „staré školy“ veškerým těm technickým vymoženostem, čidlům, sensorům a autonomním serepetičkám ovšem příliš nedůvěřoval. Přestože byl celý svět již řadu let takřka plně automatizovaný, on si pokaždé vše raději sám důkladně zkontroloval. Škoda, že už nemůžeme řídit auta sami, pomyslel si smutně. Volant a pedály mu totiž ze zaběhlých pořádků minulosti chyběly asi ze všeho nejvíc.

Marek sledoval tmavou scénérii mihotající se za okny vozidla. Dnešního rána vypadalo všechno úplně jinak. I když se jednalo jen o pár centimetrů, včera večer asi po deseti letech neočekávaně nasněžilo. Prvotřídní senzace, zejména pro děti! Sněhová pokrývka však přinášela i určitá úskalí. Nikdo netušil, jak se

s nenadálou situací vypořádají autonomní vozy, pro které byl snůh a mráz jednou velkou neznámou.

Opustil satelitní městečko a přivaděčem se napojil na dálniční tepnu vedoucí do metropole. Zdálo se, že je vše v naprosťtém pořádku a se sněhem nakonec nebudou problémy. Automobily zvolnily a udržovaly mezi sebou delší rozestupy. *Obvyklá kolona, snažíci se proniknout na pražský okruh, dnes bude asi o poznání delší, pomyslel si. I přesto by se mě ale neměla týkat, protože většinou začíná až pár kilometrů za Berounem.*

Tentokrát však majorův profesionální policejní odhad selhal. Kolona líně se vlekoucích vozidel ho zastihla již před jeho obvyklým místem sjezdu z autostrády. Infopanel automobilu se rozezvučel varovným signálem. Oznamoval řetězovou srážku. *Autonehoda? O ničem takovém jsem dlouhá léta neslyšel, pomyslel si. Byl tedy tuze rád, když po několika stovkách metrů konečně sjel z dálnice a zamířil do klidnějších „vod“ okresních cest.*

Marek dorazil na služebnu s bezmála hodinovým zpožděním. I přesto byl na svém pracovišti mezi prvními, neboť jeho podřízení měli na cestě do práce stejné problémy. *Alespoň mám čas promyslet si další postup v případě, se kterým jsem se za celou policejní kariéru dosud nesetkal, uvažoval. Jeho nitrem náhle projela vlna vzrušení. Poprvé v životě budu mít co do činění s „panem Neznámým“!*

To v hlavním městě nebyly obdobné případy ničím neobvyklým. Podle kolegů z velitelství tam přicházela řada uprchlíků ze třetích zemí zmítaných občanskými válkami a válkami za nastolení společensky přijatelných režimů. V Praze prý působila i sekta takzvaných „anonymitů“, kteří si za velké peníze nechávali měnit otisky prstů, duhovku i sítnici. Jejich komunita se